

[Lisbet Hindsgaul.]

børnesagens fællesråds stilling indenfor det omtalte afsnit af den eventuelle bekendtgørelse. Jeg er klar over, højtærede socialminister, at jeg behøver ikke at nære frygt i så henseende, sålænge De sidder som socialminister, men således som tiden er, tror jeg ikke, man kan være sikker på, selv med den fænomenale regering vi har, i en lang årrække at have den højtærede socialminister indenfor dette arbejdsområde. Derfor ser jeg meget alvorligt på dette, at man fratager det private initiativ bestemmelsesretten både med hensyn til bestyrelsesforhold og med hensyn til den eventuelle leder af underskudshjemmene. Det er naturligvis ganske rigtigt, at ansvaret skal hvile et sted, men det er lige så rigtigt, at det kan ikke være meningen i et demokratisk land, at staten skal tage ansvaret fra det private initiativ, der har placeret sig så overordentlig smukt i dette arbejde gennem menneskealdre.

Jeg er enig i, at pressen skal have ret til at kritisere, men jeg synes, at denne kritik må være underbygget, før man farer ud i et så voldsomt angreb, der berører mennesker, som i et livslangt arbejde uselvisk har givet deres liv i barmhjertighedens tjeneste, i forståelse og kærlighed til de vanskeligt stillede børn. Det er det, jeg er imod, og jeg er sikker på, at den dygtige journalist i den moderne presse vil holde med mig. Det var et dårligt stykke arbejde, der blev gjort. Men som sagt, vi skal jo nu arbejde med sagen i et udvalg, og dér kan vi komme tilbage til disse forskellige spørgsmål.

Til det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen vil jeg sige, at det var en stærk udtalelse, at det private initiativ ikke kunne skaffe penge, og at staten derfor skulle støtte. Ja, staten skal nok støtte, og den må støtte, men den må ikke være en bestemmende faktor overfor det private initiativ. Derfor vil jeg tilråde det ærede medlem fra det radikale venstre fru Ingeborg Refslund Thomsen at læse lidt mere historie udenfor det område, hvor jeg ved, det ærede medlem er meget bevandret, at læse den del af historien, der fortæller, hvad det private initiativ har udført på de sociale områder i vort land, og hvilke penge det private initiativ har skaffet til den gerning, det har påtaget sig. Det er nemlig ikke så lidt, og det er ikke alene ud af egne lommer, men det er så sandelig også gennem legater og testamentariske bestemmelser. Det er store tal, der er tale om, og det ville glæde mig, om det ærede

medlem ville sætte sig lidt mere ind i dette afsnit, end det ærede medlem tilsyneladende har gjort.

Ingeborg Refslund Thomsen: Jeg står desværre i ledelsen af en institution, der er oprettet af det private initiativ. Jeg er formand for et spædbørnshjem, der i sin tid blev indrettet i en bygning, som slet ikke egner sig til det formål. Det blev støttet af Nordslesvigsk Kvindeforening og af amtet. Vi snakker sødt for borgmesteren. Vi får ringriderne til med deres ringe at indride 1 500 kr. årlig til os. Det forslår som en skrædder i helvede. Vi må være overinspektionen dybt og inderligt taknemlig for den støtte, vi kan hente i København. Vi har en kreds af gode Odd-Fellow-damer, der strikker bukser og sweaters af garnrester. Vi er dem dybt taknemlige, og vi drikker kaffe med dem. Det forslår ikke. Der skal tusinder og atter tusinder af kroner til, og dem takker vi det offentlige for, at vi kan få.

Socialministeren (*Strøm*): Det ærede medlem fru Esther Malling Pedersen skal ikke være i tvivl om, at min stilling er den, at det er forældrene, der har børnene og ikke staten, men det, der er tale om, er de situationer, hvor det offentlige dels yder midler, dels skal påtage sig en opgave. Der må det offentlige også have hånd i hanke med, have indseende med, hvad der foregår, og det tror jeg, efter hvad det ærede medlem sagde, at det ærede medlem vil være enig i; for en skønne dag, når der er sket et eller andet, vil ansvaret uvægerlig blive placeret hos det offentlige, og der vil blive sagt: Hvorfor traf man ikke forholdsregler, når man stod overfor sådanne opgaver, som der her er tale om?

Det ærede medlem spurgte også om, hvordan man skal forstå bestemmelsen om statens støtte til uddannelse af ledere og medhjælpere. Der kan tænkes forskellige ting. For det første er det klart, at der kan være tale om at støtte det, som i forvejen består på de områder, og dernæst kan der være tale om at oprette nye ting. Men alt dette er noget, vi kan tale om i det udvalg, som jo bliver nedsat, og jeg skal gerne der give de oplysninger, der ønskes i denne forbindelse.

Det ærede medlem fru Lisbet Hindsgaul er stadigvæk bekymret for, at det private initiativ bliver frataget noget derved, at socialministeren eventuelt kan være med til at udnævne bestyrelsesmedlemmer og formand. Nu er det almindeligvis sådan,